

kommunal Vedtægt, men man har ment at burde give Sogneraadene større Indflydelse end hidtil i deres egen Kommune, dels derved, at deres Mening skal indhentes, dels derved, at der særlig skal tages Hensyn til Sogneraadenes Mening, naar den er samstemmende, dels derved, at der kan ske Afvigelser for den enkelte Kommune, naar Sogneraadet indstiller det, og at saadan Afvigelse ikke kan ske uden saadan Indstilling.

Uagtet det lovbestemte Minimum efter de ovenstaaende Oplysninger for Landets Vedkommende godt kunde sættes højere end til 5 Timer, er der formentlig ingen Trang til paa dette Punkt at vidtløftiggøre Bestemmelserne.

Foruden den omtalte almindelige daglige Lukketid næres der paa mange Steder Ønske om en længere Lukketid mellem Lørdag og Søndag og om Lukning af Beværtningerne hele eller en Del af Søndagen. De almindelige Grunde for den tidlige Aabnetid ere i meget ringe Grad til Stede om Søndagen, efter at Søndagsarbejdet er blevet indskrænket saa meget som sket ved Helligdagslovgivningen, og der kan være god Anledning for Kommunerne til at tage Hensyn til dette Forhold i deres Lukkebestemmelser.

Hvad den egentlige Søndagslukning angaar, henvises til Betænkningen S.33—35.

Den i Paragraffens sidste Stykke givne Bestemmelse om Lukketid for Detailhandel med stærke Drikke har vist sig nødvendig for at hindre Omgaelse af Udskningsreglerne fra Detailhandlers Side, idet saadanne i vidt Omfang solgte stærke Drikke til Fortæring paa Gaden i Beværtningernes Lukketid. (Se Tillæg til Københavns Politivedtægt af 23. Febr. 1899).

§ 41, 1. Stykke, er en hygiejnisk Regel, men navnlig har den til Formaal at lette Overholdelse af Lukkebestemmelserne. Naar Beværteren, som det nu er Tilfældet, mod Anklagen for Nattesæde til sit Forsvar kan anføre, at det i Beværtningen forefundne Publikum ikkun var der til Stede som Deltagere i et af ham privat afholdt Gilde, vilde Lukketiden kun med Vanskelighed kunne haandhæves.

Lukketiden skal ikke indskrænke Retten til at beværte »ved sluttet Bord«, men kun indskrænke den offentlige Beværten. Men Beværten af flere Selskaber eller flere Foreninger i samme Lokale er ikke længere Beværten »ved sluttet Bord«; det er vistnok overflødigt, men formentlig praktisk at udtale det (jfr. Højesteretsdom af 25. Marts 1890) som sket i 2. Stykke.

3. Stykke anvender det tidligere omtalte ny Princip i Lovforslaget at gøre Gæsten ansvarlig. Se nærmere Omtalen af §§ 18, 20 og 33. Hvad Lukkebestemmelserne angaar, gælder det ganske særligt, hvad ovenfor er antydet, at Gæsterne ofte have det største Ansvar for Overtrædelserne. Værten bliver ofte stillet overfor det vanskelige Valg enten at tillade Nattesæde eller at lægge sig ud med gamle Kunder.

§ 42. Som en vigtig Del af Arbejderbeskyttelseslovgivningen saavel som af Lovgivningen til Beskyttelse af kvindelige Arbejdere og af Børn bør formentlig indgaa Bestemmelser til Regulering af Beværtningsarbejdet. Som alt antydet er der baade her i Landet og andre Steder oplyst paafaldende stor Dødelighed i Beværterstanden, og i Tyskland har det vist sig, at Dødeligheden blandt de kvindelige Arbejdere er ganske særlig stor. Og den demoraliserende Indflydelse, som Arbejdet kan have paa Kvinder og Børn, er anerkendt overalt. Sagen synes imidlertid ikke tilstrækkelig moden til Fremsættelse af Lovforslag desangaaende; men det vil formentlig bidrage til dens Fremme, at Kommunalbestyrelserne i saa Henseende faa fri Hænder.

§ 43, 1. Stykke. I de fleste Politivedtægter Landet over — dog ikke i alle — haves Forbud mod at skænke berusede Drikke for berusede. Men Forbudet gælder kun Beværtningspersonalet og bør formentlig udvides til ogsaa at gælde Beværtningens Gæster. Efterhaanden er det vistnok blevet til Almenbevidsthed, at det at skænke Alkohol for berusede er at tilføje dem Skade og er en moralsk forkastelig Handling, og at unddrage Gæsterne Ansvar for denne Handling vilde modarbejde og svække Forbudet overfor Beværtningspersonalet, der nemlig med Lethed vilde kunne søge Dækning bag de ansvarsfri Gæster. Desuden gælder her, hvad tidligere er omtalt, senest ved Omtalen af § 41, at man ved at lade Gæsterne gaa Ram forbi, vilde bidrage til at skabe Værten mange vanskelige Situationer, hvor han maatte staa for Valget mellem at overtræde Loven eller at støde fra sig gamle Kunder. Det vilde ikke være retfærdigt kun at tage Sigte paa Værten, der ofte er den mindst skyldige i Overtrædelsen. Forslaget har derfor fulgt Norges, Hollands og Englands Eksempel¹⁾ og paalagt

1) Bilag S. 20, 27. 168, 181.